

In the mood

Inte ens en grå liten fågel som sjunger på grönan kvist ... skaldade Nils Ferlin om en gång när han nog kände sig lite modlös. Känna sig modlös kan vi göra lite till mans. I dessa dagar får man mobilisera all kraft man har för att ta sig igenom dagarna.

I stället för att uppleva den korta, ljuva sommaren som uppfriskande känns den plötsligt kvävande och alarmerande. Torkan och värmen hotar med skogsbränder, missväxt, ännu högre priser, brist på både mat och vatten. Något tecken på att kriget ska ta slut finns inte. I stället blir det oroligt på fler och fler ställen på vårt klot.

Förståsigpåarna uttalar sig än si, än så, om hur ekonomin kommer att utvecklas. Mitt i alltihop tar de som kan semester och låtsas som att allt är precis som vanligt. Vi flyger iväg som vi alltid har gjort.

Jag avundas dem, dessa strutsar, som så enkelt skakar av sig oron. Självt känner jag mej så maktlös inför hur tillvaron hela tiden förändras till det sämre. Det känns som att befinna sig på ett gungfly. Ingenting är säkert.

Kanske ska jag vända bort blicken, slå av radion och tv:n. Sluta läsa nyheter. En del har redan gjort så. Men för mej känns det fel. Jag vill hellre veta, även om sanningen är obehaglig.

Jag har mångårig vana i **to be patient** men även jag blir påverkad när allt för många negativa saker inträffar på en och samma gång och pockar på lösning. Då är det lätt att allt går i baklås. I vilken ände ska man börja? I den sitsen kan man utsättas för beskäftiga råd av en del personer som kanske tror att de gör en välgärning men i stället blir effekten den motsatta.

Jag satt och bläddrade i tidskriften **Skriva** häromdagen. De hade haft en tävling i att skriva sonetter. Jag ska prova att göra en tänkte jag. Den ska handla om hur det känns när inte ens en grå liten fågel kan få tillvaron att lyfta.

Sonett Triste

Sitter och väntar att något ska hända,
jag känner mej numer så himla dum
Inget kan känslan av tomhet vända,
tystnaden ekar i mitt vardagsrum.

Kan inte glädjas år sommar'n som är.
Blundar, säger, jag vill inte höra,
håll inte på och tjata så där.
Vill inte höra allt jag bör göra!

När ledsenheten så helt tagit över
och livet sin mesta glädje mist,
inga hurtfriska råd man då behöver,
bättre med lite handfast hjälp, helt visst.

Men sådan är bara att drömma om,
när den behövdes fanns ingen som kom.

Inger Klintberg

Danielsson 23-07-05

